

ЗЛАТОТО СЕ ОЧИСТВА ПРЕЗ ОГЪН



Следването на Христос не е масово, а индивидуално. Следването на Христос не е обществен път, той не принадлежи на група или общност (този път само се обединява в групи и срещи), **пътят на следването на Христос е индивидуален, точно както всеки човек поотделно ще даде личен отчет пред Святия и Праведния за живота си, за своите решения, своите действия, а не за решенията на събранието или постъпките на другите хора.** Поради тази причина всеки, който смята себе си за християнин, трябва твърдо да се придържа към пътя, който ни е оставил да следваме нашия Господ Исус Христос, дори ако този път е обсипан не с розови листенца, а с тръни.

Пътят на Господ не е лесен, а е трънлив. Христос предупреди учениците си:

„Ако светът ви мрази, знайте, че Мене е намразил преди вас. Ако бяхте от света, светът щеше да люби своето, а понеже не сте от света, но Аз ви избрах от света, затова светът ви мрази. Помнете думата, която ви казах: Слугата не е по-горен от господаря си. Ако Мене гонеха, и вас ще гонят, ако са опазили Моето учение, и вашето ще пазят. Но всичко това ще ви сторят поради Моето име, защото не познават Онзи, Който Ме е пратил.“ (Йоан 15:18-21)

„Влезте през тясната порта, защото широка е портата и пространен е пътят, който води към погибел, и мнозина са онези, които минават през тях. Понеже тясна е портата и стеснен е пътят, който води към живот, и малцина са онези, които ги намират.“ (Матей 7:13,14)

Който обещава нещо друго, е лъжец и в него няма истина. Ние искаме да служим на Господа, да видим славата Му без болка, без предателство и без загуба-това е нашето желание. **Божие Слово обаче ни разкрива друг път-ние не можем да видим Божията слава, без да платим определена цена за това, не можем да възрастем и да дадем плод без да сме преживяли загуба, и не можем да имаме огъня и силата на Святия Дух без да сме изпитали болка.** Ако искаме да бъдем служители не на буквата, а на Духа, тогава трябва да сме готови да служим на Господа подобно на свещениците, левитите и всички прибори в Господния дом. На никого и на нищо в Скинията не било позволено да служи без предварително очистване. За това се е използвало огън и вода. (Числа 31:22-24) Ако някой иска да се приближи до Господа, той трябва да бъде очистен и подготвен, за да не загине поради нечистотата си, и въпреки че пролятата за нас кръв на Агнето е умилоствение пред Бога за нашите грехове, това не ни дава правото да вярваме, че каквото и да правим, ще остане безнаказано (Евреи 10:26), и дори ако имаме даровете на Святия Дух, това не ни прави праведни в очите на Светия Бог.

„Не всеки, който Ми казва: Господи! Господи! ще влезе в Небесното царство, но който върши волята на Отца Ми, Който е на Небесата. В оня ден мнозина ще Ми рекат: Господи! Господи!

Не в Твоето ли име пророкувахме, не в Твоето ли име бесове изгонвахме и не в Твоето ли име извършихме много велики дела? Но тогава ще им заявя: Никога не съм ви познавал, идете си от Мене вие, които вършите беззаконие." (Матей 7:21-23)

И ако Христос наистина е нашата здрава основа (1Коринтяни 3:11), като канара, върху която е построена къщата ни (Матей 7:24), тогава никакво лошо време няма да я събори - ние ще продължим да стоим върху Него.

Изпитанията, идващи в живота на човек от време на време, му се дават, за да се разкрие качеството на неговата вяроност и сила в Господа: наистина ли е Христос неговата основа, или може да има нещо друго, например: слава, просперитет, служение, гордост, несправедно желание (похот)? Само изпитанията могат да разкрият всички пропуски и слабости в нас, ако има такива. И докато човек не премине изпитанията в трудностите, той никога няма да може да разбере с какво всъщност е изпълнен и какъв е той в действителност. Гнойта няма да излезе, ако натиснем здраво място. Но ако абсцеса е скрит някъде, тогава дори и с леко докосване до него, това място ще боли и при лек натиск съдържанието му дори може да излезе ... с неприятна миризма. От какво сме направени? Нищо ли не ни боли? И ако ни боли, какво причинява болката? Може би все пак ще обърнем внимание на причината, тъй като това може да ни помогне за разкриването на проблема вътре в нас. Йов е бил праведен пред Бог и въпреки това е бил изпитан. Когато истинските изпитания наистина влязат в живота на вярващия, на него не му е до песни. Тогава той умира. Това е като преса, от която изтича цялото съдържание. Никой не иска да попадне там, защото този процес може да се сравни само със смъртта - с пълната смърт на своето Аз.

„Ако иска някой да дойде след Мене, нека се отрече от себе си, нека вдигне кръста си и така нека Ме следва.“ (Марк 8:34)

„А които са Христови, са разпнали плътта заедно със страстите и похотите й.“ (Галатяни 5:24)

Процесът на очистване се извършва не само за да можем да влезем в Царството Христово, но и за да можем тук на Земята да бъдем използвани от Него за служение, и да носим в себе си и чрез себе си Неговата слава и по този начин да прославяме Неговото свято име.

И ако самият Христос пострада, за да влезе в Своята слава, тогава кой казва, че ние не трябва да страдаме ако искаме да влезем в Неговата слава?

„Не трябваше ли Помазаникът да пострада така и да влезе в славата Си?“ (Лука 24:26)

„И ако сме чада, то сме и наследници, наследници в Бога, а сънаследници с Христа, та ако страдаме с Него, да се и прославяме заедно с Него.“ (Римляни 8:17)

Ако страдаме с Него заради правдата, ще бъдем прославени заедно с Него. Святият Дух ни обучава, учи и води през различни изпитания. Затова трябва да се подчиняваме на Святия Дух, Който ни води към Христос. Някои не искат да Го слушат, не постъпват по Словото Му. Господ ни призовава да бъдем слуги, но ние казваме: „Аз не съм слуга, Христос ме освободи“ Освободени от какво? От мързела? От греха? **Ние трябва да пуснем (освободим) всичко от себе си, всичко, което обичаме повече от Исус Христос, в противен случай това ще ни попречи да влезем в Божието царство.** Но ако ние изберем своето, вместо да се покоряваме на Святия Дух и Божието Слово, тогава това ще ни дисквалифицира. Така че нека да носим своя кръст до самия край. И колкото и да бъде болезнен този път, това е най-доброто, което може да ни се случи.

„А Бог на всяка благодат, Който ви е призовал в Своята вечна слава чрез Христа Исуса, ще ви усъвършенства, утвърди и укрепи, и направи непоколебими, след като пострадате малко.“ (1Петър 5:10)

„Защото относно Христа, на вас е дадено не само да вярвате в Него, но и да страдате за Него.“ (Филипяни 1:29)

„А които са Христови, са разпнали плътта заедно с похотите ѝ.“ Галатяни 5:24)

„Защото за това сте и призвани, понеже и Христос пострада за вас и ви остави пример да следвате по Неговите стъпки.“ (1Петър 2:21)

За съжаление много хора, които искрено искат да следват Христос, не издържат на изпитанията и „слизат“ от кръста си. Божието Слово ни сравнява със съдове, използвани от Бог за делото на служението:

„А в един голям дом съдовете не са само златни и сребърни, но и дървени и пръстни, и едни са за почетна употреба, а други за непочетна. Ако някой очисти себе си от заблуждения, той ще бъде съд за почетна употреба, осветен, полезен на Стопанина, приготвен за всяко добро дело.“ (2Тимотей 2:20,21)

Съдовете в храма трябва да бъдат чисти, за да могат да се използват за служение на Бога. Самият процес на очистване от греховете става не само под въздействието на Неговата свята кръв (Евреи 9:18-26), но и под въздействието на огън и вода (Числа 31:22, 23). **Водата означава Божието Слово** (Ефесяни 5:25-27), **огънят е страданието в изпитанията.** (1Петър 1:6,7 и 4:12,13, 2Коринтяни 4:10,11,) Разбира се, най-добре е да се очистим чрез Словото, не трябва да стигаме до такова състояние, в което греховете да станат като ръжда върху съда, който вече не може да се почиства само с вода, а трябва да се почисти с луга и огън. Божието Слово ни казва, че златото трябва да бъде без примеси и среброто без обгар. **Именно огънят помага да се очистят примесите, защото само той може да погълне всичко ненужно и излишно. Огънят опалва и изгаря, той извършва очистващото си действие съвършено и не е възможно да се мине без него за онези, които наистина искат да се избавят от всички грехове в живота си, напълно да отхвърлят своето аз и делата на плътта, грешните мотиви.** Ако копнеем да сме по-близо до Господа, не можем да останем неочистени, в противен случай славата Му ще ни убие. Например, ако не се очистим напълно от гордостта си, в следствие в служението ни тя може да стане причина за нашата гибел. По същия начин, самата жертва, за да бъде приятна за Господа, тя трябва да е най-добрата, трябва да бъде чиста, без петно и недостатък. Не става въпрос за жертвите от старозаветните времена, а за духовна жертва, да представим себе си в служение на Бога.

„Моля ви братя, поради Божиите милости, да представите телата си в жертва жива, свята, благоугодна на Бога, като ваше духовно служение.“ (Римляни 12:1)

И тук също не може да се мине без очистване, тъй като хората са грешни от самото си раждане. **Огънят на очистването (или изпитанието) помага да се промени същността на човека: неговото мислене, мотиви и характер.**

Така например, Йов се отърва от самоправдността, Моисей се отърва от гнева (преди пустинята си уби египтянин, след това стана ходатай на израелския народ), а Йосиф от гордост. Следователно изпитанията са полезни. Давид извика към Господа:

„Изпитай ме, Боже, и познай сърцето ми, опитай ме и познай мислите ми, и виж дали има в мене оскърбителен път, и води ме по вечния път.“ (Псалм 139:23,24)

Господ желае не само да ни избави от всяко беззаконие, но и „да очисти за Себе Си люде за Свое притежание, ревностни за добри дела.“ (Тит 2:14)

Огънят Господен, като проява на Неговата слава, не слиза върху нечиста и порочна жертва. Ако Господ иска да ни използва за нещо, Той ще ни постави в дълбокото, ако сме призвани за служение, тогава процесът на нашето очистване е неизбежен. Господ ще ни стопява и претопява, за да можем да Му служим с истина. И ако наистина обичаме Господа, тогава напълно ще Му се доверим и няма да се страхуваме от този процес, защото Господ е ДОБРИЯТ ПАСТИР и Той дава на всеки според силите му. (1Коринтяни 10:13)

Какво друго е важно да знаем? Както целта на Господа за всеки човек е специална и както всеки човек има свой кръст, така и изпитанията за всеки човек са индивидуални. Зависи от това какво е нашето естество и от какво лично трябва да се освободим. **Най-често изпитанията преминават в самота,** затова, точно когато най-много се нуждаете от подкрепата на човек до вас, най-вероятно няма да я получите по същия начин, по който Йов, Йосиф и Мойсей не са я получили - те са били сами в изпитанията си. Понякога им се струвало, че Бог се е отвърнал от тях и ги е забравил. Тогава Йов е започнал да търси подкрепа от приятелите си, Йосиф от виночерпеца и Мойсей от Аарон, но в крайна сметка всеки от тях бил сам с Бога. Всички били изпитани докрай, преди Господ да им даде нещо велико. Всеки от тях е бил поставен в ситуации, в които било възможно да се знае със сигурност дали Господ наистина е на първо място в живота му. Мойсей бил изпратен при фараона, от чийто гняв е бягал преди това (тук било необходимо да се преодолее страхът).

Йосиф бил предателски продаден в робство от братята си, той можел да се ожесточи срещу Господа, да съгреша с жената на Петефрий, когато нямало свидетели, но Той почитал Господ във всички изпитания. Йов загубва всичко, което имал за една нощ и въпреки това не обръща гръб на Бога.

Изпитанието може да доведе до един от двата резултата:или до горчивина, или до смирение. Ние можем да преминем през огнено изпитание, АКО нашата основа е наистина Христос и ако сърцето ни (нашият дух) е обгърнато от пламъка на любовта към Него. Само огънят на любовта към Господа, горящ в нашия дух, може да ни помогне да преминем през изпратеното ни огненото изпитание.

В това се състои нашата проверка - обичаме ли наистина Господа, или все пак ще се отречем от Него не само с думи, но и с действията си.

Господ обещава на Своята Църква голямата Си слава, мир и спасение. Издигнете погледа си към Исус, Той е жив, Той ни обича! Той носи всеки ден бремето ни. Господ е обещал, че няма да остави тези, които уповават на Него. **Затова:**

„Съучаствай в страданията като добър воин Исус Христов.“

(2Тимотей 2:3)

„В усърдието бивайте нелениви, пламенни по дух, като служите на Господа. Радвайте се в надеждата, в скръб бивайте твърди, в молитва- постоянни.“ (Римляни 12:12)

Защото:

„Нашата временна лека скръб ни спечелва вечна слава, която далеч я превишава, като не гледаме на видимото, а на невидимото, защото видимото е временно, а невидимото-вечно.“ (2Коринтяни 4:17,18)

Превод: Светлина за теб